

Tokrat so pripravili satirični večer Beseda ni konj

Gledalska skupina KD Brce je s svojo devetletno neprekinjeno dejavnostjo v ponos ne le Gabrovici, kjer deluje, pač pa celotnemu komenskemu območju. Njihove premiere se pojavljajo v času proslavljanja vaskih zavetnikov, vendar niso namenjene le sovasčanom, s predstavami gostujejo kjerkoli so jih voljni sprejeti, po nasih okoliskih odrih in ko nanese celo med rojaki v Parizu. Uspešnost je seveda spodbudna za skupino, za njihovega mentorja in režiserja Sergeja Verca, ki iz leta v leto izbira, prevaja in dopisuje dramska besedila, pa zavezujoča. Ob prirejenih besedilih se začnejo razclembe in vaje, pomaga Minu Kjuder, igralci Milena Colja, Milivoj Colja, Bojana Furlan, Silvestra Griznik-Kacic, Branka Gustin, Grozdana

Svara, Milko Svara, Erna Trobec in Pavel Trobec so se že navadili na odrski prostor in ga obvladajo do take mere, da se že lahko posvečajo tipizaciji junakov. Tako se je njihov mentor odločil za satirični večer, ki ga je naslovil Beseda ni konj in so ga premierno predstavili v petek, 24. t.m. na placu pred cerkvijo.

Satira doseže svojo sporočilnost z izčiscenimi poudarki in točno podano poanto, zato je Verč preudarno porazdelil tekst in enakomerno obremenil vse nastopajoče, da so gradili predstavo na medsebojnem podajanju replik. Uravnovešeno prepletanje je izpostavljalo skupinsko igro in odrski prikaz se je odvijal nadvse radozivo. Skupinska odgovornost je namreč razblinila zadrege, ki navadno zavajajo ama-

terje v nerodnosti. Toda to je pravzaprav Verčeva specifika, ki jo vsakic poudarjamo, ker se posveča svojim igralcem kot tenkocuten mentor in jih vodi, da se jim besede uležejo v zavest in privrejo na dan v naravnem sosledju.

Večer so sestavljali krajši teksti Andreja Jelacina, Milosa Mikelna in Alda Nicolaja, pred vsakim pa je Verč nasul prgišce drobnih sentenc, ki so kot iskricke osvetljevale vsakdanje tegobe in ustvarjale primereno vzdušje. V dramaturško dobro grajenem prizoru V bolnišnici M. Mikelna se je absurdna situacija postopno razrascala do kulminacije, v daljšem in krajših skečih A. Jelacina, v katerih je satirična ost milejša, pa so imeli igralci možnost, da grejo v tipizacijo likov. Zadnji prizor Poslančeve zene, ki ga je S.

Verč prevedel in priredil po Nicolajevi enodejanki Le sirene, je bil za nastopajoče trši oreh, ker zahteva avtoironični prijem, ki označuje tega avtorja, poglobljeno poznavanje obdelane snovi. V tem slučaju gre za prikaz t.i. boljše družbe, za sprenevedanja in prazne besede, zato sta na trenutke jezikovno uglajeno izražanje in ambientacija prizora zavirala potek dogajanja. Morda bi režiser z očitnejšim poudarkom na parvenijstvu jare gospode dal prizoru novo, bolj slovensko razsežnost in s tem posebej ovrednotil nerodnosti. Morda pa je bilo to že načrtovano in na premieri ni prislo do izraza. Vsekakor so se nastopajoči tudi v tem, daljšem prizoru dobro odrezali in lagodno speljali potek dogajanja ter s tem dokazali v kolikšni meri napredujejo iz leta v leto.

Drevesa in zvezdnato nebo so seveda idealno prizorišče, vendar je tehnična oprema letos boljša, Darko Kacic, ki skrbi za ton in luci, bolj izkušen, sepetalka Sonja Luin nepogresljiva ob premierski tremi, scenski elementi, ki jih je izdelal in poslikal Milivoj Colja, pa so funkcionalni.

Bogomila Kravos